

Virágvasárnap – 2014. április 13. – A év

Egy fiú igen büszke volt az édesapjára, aki egy kisváros legerősebb embere volt a középkor vége felé. Nehéz köveket cipelt és faragott az édesapja, nagy építkezéseknél dolgozott. Noha sok munkája volt, mégis szegényes sorban éltek. Ez viszont már nem annyira tetszett a fiúnak, akinek volt alkalmja találkozni a gazdag emberek életével, hiszen az apja általában kastélyok, nagy udvarházak építésén munkálkodott. Egy alkalommal be is jutott egy szép kastély belső termeibe, ahol erősen megakadt a szeme az arany gyertyatartókon és evőeszközökön. Sajnos nem csak a szeme akadt meg rajtuk, hanem a keze is hozzájuk ragadt. Egy óvatlan pillanatban ellopott jónéhány arany tárgyat, azt remélve, hogy ezeket eladva megmenekülhet végre a szegénységtől. Persze másnap már égre-földre keresték a tolvajt az egész városban. Az örök minden házba bementek kutatni, de a fiú nyugodt volt: jól elrejtette a kincset – legalábbis azt hitte. Azonban amikor estefelé kiosont, hogy ellenőrizze a rejtékhelyet, megdöbbenve látta, hogy üres. Valaki elvitte az aranyat! „Megloptak! Kifosztottak! Ki lehetett?” – dühöngött magában a fiú, de nem tehetett semmit. Másnap reggel a városi őrség parancsnoka összetrombitáltatta az egész várost. Kihirdette, hogy ha a tolvaj önként jelentkezik és visszaadja az elrabolt holmit, most még csak megkorbácsolják. Azonban ha nem jelentkezik, akkor addig folytatják a nyomozást, míg el nem fogják, és biztosan kivégzik. A tömegre néma csend borult. A fiú a hátsó sorok egyikében állt, nyakába húzva a fejét. Egyszerre azonban egyre erősödő mormogás, majd hangos szitkozódás, átkozódás hallatszott. A fiú kíváncsian pislogott át a tömeg sorain, s azt látta, hogy valakinek utat engednek, de közben leköpdösik, bele-bele rúgnak és átkozzák. Az ő erős, bátor édesapját látta előre menni a sorok között. Fejét lehajtotta, válla meggörnyedt. Kezében tartotta a lopott arany holmikat. A fiú megdermedt rémületében és szégyenében. Az apja még csak rá sem pillantott a fiúra, könnyes szemmel állt az örök elé, és halkán így szólt: „Én tettem. Engem büntessenek!” Az örök azonnal meg is ragadták, s odaráncigálták egy vastag fához. „Miért nem szabadítja ki magát? Hiszen nem is ő volt! Játszva lerázhatná őket!” – gondolta a fiú, a könnyeit nyelve. A katonák már oda is kötözték apját a fához, majd letépték róla az inget. „Nem létezik, hogy ezt hagyja! Miért? Miért nem szaggatja el a kötelet, tudom, hogy képes rá!” – tomboltak az érzések a fiúban. Az apja azonban megadóan tűrte, hogy a korbácsok újabb és újabb véres árkot szántsanak a bőrén. Szinte cafatokká szaggatták a hátát, karjait. Mikor végre elengedték, még ez a nagy erős ember is leroskadt a földre, a tömeg gúnykacaja és átkozódása közepette. A fiú odaszaladt hozzá, s megpróbálta felsegíteni. Az apja akkor végre belenézett a szemébe, végtelen szomorúsággal, de végtelen szeretettel. A fiú soha életében nem lopott többé.

A szabadság csúcsa nem az, amikor valaki „leráz magáról” valamit, valakit, függetlenül valamitől vagy valakitől. Hej, pedig hányan gondolják azt, hogy ez az igazi szabadság! Sokkal teljesebb szabadságról tesz tanúságot az, aki magára vesz, önként magára vállal valamilyen terhet, holott nem lenne kötelessége, megmenekülhetne tőle. Nyilván sokszor szükséges a „megszabadulás”, főleg az igazságtalan terhek, igák lerázása is. Azonban ennek a fajta szabadságnak a mozgatórugója többnyire az önszeretet, saját érdekeink keresése.